

služi le za večjo izrazitost *Harrisona Forda* in je skladno s tem tudi kolaž akcijskih prizorov in vlog iz njegovih prejšnjih filmov, kot so *Frantic* (plezanje po strehah), *Regarding Henry* (družinska idila) in *Indiana Jones* (končni obračun na ladji in sploh karizmatičnost te *Fordove* vloge, ki bi jo igralec, kot kaže, najraje pozabil — le zakaj? Takrat vsaj nismo dvomili v njegove igralske potencialne). Lahko bi se poglobili tudi v prikazovanje Anglije kot ene od »banana« držav, kar je lastno B-akcionerjem, ki temeljijo na glavnem junaku kot podaljšku ameriške korporativnosti; a ni potrebno, film je že dovolj zgovoren in predvidljiv kot tak: torej bled B-film s pretirano visokim budgetom.

Patriotske igre so tako še ena potrditev, da trilerja ne moremo umetno ustvarjati z zvezdami in imeni, če trilerja ni že v zasnovi filma — vsaj dobrega ne; vsak prepričljiv triler pa na žalost popularizacijo izključuje (npr. *One False Move* pred kakšnim mesecem). V tej ugotovitvi pa se skriva tudi odgovor, zakaj bodo trilerji z, recimo, *Stevenom Seagalom* v glavni vlogi vedno boljši od tistih s *Harrisonom Fordom* ali kakšnim njemu podobnim igralcem. **Patriotske igre** so predrage in prepoceni hkrati, da bi v njih zaradi *Forda* prepoznali karkoli, kar vsaj malo spominja na *Iztrebljevalca*.

MAX MODIC

VONJ PO ŽENSKI SCENT OF A WOMAN

režija:
Martin Brest

scenarij:
Bo Goldman

fotografija:
Don Thorin

igrajo:
Al Pacino, Chris O'Donnell,
James Rebhorn, Gabrielle Anwar,
Philip S. Hoffman,
Richard Venture, Bradley
Withford, Rochelle Oliver,
Margaret Eginton,
Tom Riis Farrell

produkcija:
Universal Pictures,
City Light Films

Prič je vonj po ženski zavel iz filma že leta 1975, natančneje iz romantične, ravno prav tragično obarvane komedije Dina Risija z naslovom *Profumo di donna*, v kateri so nastopili Vittorio Gassman, Agostina Belli in Alessandro Momo, slednji v vlogi neizkušnega, nedolžnega moškega, ki mu zaradi mladosti ženske še niso zadišale. Film bi že skoraj pozabili

pa ne zato, ker bi bil neizrazit, temveč zaradi njegove simpatične, odkritosrčne preprostosti, ki je nismo več vajeni — če nas nanj ne bi spomnil Hollywood, ta gigantski kolektivni spomin, ki se dobro zaveda, da so filmi že od nekdaj pri gledalcih v prvi vrsti vzbujali smeh, solze in strah. In ker so desetdeseta obdobje močnih čustev, mora biti potemtakem tudi vonj po ženski dandanes še prepričljivejši, precej močnejši in seveda daljši — pa če vir tega vonja, žensko, opazimo ali ne. Melodramatska inačica Martina Bresta z angleškim naslovom *Scent of a Woman* to neizpodbitno dokazuje: film je skoraj uro daljši od originala, traja monumentalnih 156 minut, zasedbo iz Risijevega filma so zamenjali Al Pacino, Chris O'Donnell in Gabrielle Anwar s to podrobnostjo, da je slednje v filmu le za vzorec — toliko, da ima naslov pač svoj objekt.

Preden se lotimo česar koli v zvezi s filmom, je treba povedati, da Brestov najnovejši izdelek ni nek nostalgичni *remake*, ki bi izražal kakšen specifičen režiserjev odnos do italijanskega originala, skratka hommage Risijevemu filmu, temveč gre za izrazito »tempiran« film, ki niti malo ne skriva svojih glavnih adutov v predoskarjevski dirki. Že bežen pogled nazaj nam razkrije, da so največ oskarjev odnesli ravno filmi s pohabljenici, socialno odrinjenimi osebami, v katerih sta se skoncentrirala patos

info

Sally Fields je bivša žena *Robina Williamsa* v filmu *Mrs. Doubtfire*, kjer se *Williams* maskira v gospodinjsko pomočnico, ker je to edini način, da spet vidi svoje tri otroke. Film bo nastal v proizvodnji *Blue Wolf Prods.* (lastnika sta *Williams* in njegova žena *Marsha*, ki bosta tako tudi producenta), distributer pa bo *20th Century-Fox*, režiser pa je *Chris (Home Alone) Columbus*.

Pri založbi *Dutton* bo junija izšel roman *Foxfire* pisateljice *Joyce Carol Oates*, katerega zgodba, postavljena v 50-ta leta, govori o topli, ki jo sestavljajo izključno mladoletne pripadnice nežnega spola. Hiša *Chestnut Hill Prods.* si je že pridobila pravice za filmsko adaptacijo romana. Scenarij bo napisala *Patti Sullivan*, ki je kot scenaristka že sodelovala z *Johnom Schlesingerjem*. Režiser bo *Mike Figgis (Viharni ponedeljek, Policaj pod nadzorom)*.

V *New Yorku* so marca pri *Universalu* začeli snemati film *Carlito's Way*. Scenarij *David* *Koeppa* sloni na romanu *Edwina* *Torresa*, gre pa za pripoved o gangsterju *Carlitu* (*Al Pacino*), ki si želi po vrnitvi iz ječe začeti s poštenim življenjem. *Sean Penn* pa igra njegovega prijatelja in advokata. Režiser je *Brian De Palma*.

Steven Spielberg je eden izvršnih producentov igranega filma *Kremenčkovi* (*The Flintstones*), ki bo nastal v proizvodnji *Amblin Entertainment*, z *Universalom* kot distributerjem; izvršna koproducenta sta *Kathleen Kennedy* in *Gerald L. Molen*. Scenarij po stripih in risankah *Hanne* in *Barbere* sta napisala *Jim Jennewein* in *Tom Parker*, režiral pa bo *Brian Levant*. *Barneya Rubbla* naj bi igral *Rick Moranis*, *Fred Flintstone* pa bo *John Goodman*.

Po filmih *Fatal Attraction* in *Basic Instinct* bomo dobili še *Fatal Instinct* (alt. naslov *Triple Indemnity*), ki so ga začeli snemati oktobra in bo kmalu končan. Režiser je *Carl Reiner*, igrajo pa *Armand Assante*, *Sean Young*, *Sherilyn*

info

info

Fenn, James Remar in Kate Nelligan. Kaj zmore v filmih takšne vrste, je Sean Young dokazala že v Donaldsonovem thrillerju **Brez izhoda** (No way out).

Pri Paramountu so februarja začeli snemati sequel Addamsovih, z naslovom **Addams Family Values**. Režiser bo spet Barry Sonnenfeld, od igralske ekipe iz prvega dela ostajajo Anjelica Huston, Raul Julia, Christopher Lloyd, Christina Ricci, Jimmy Workman, Christopher Hart in Carel Struycken, ki sta se jim pridružila Carol Kane in Joan Cusack.

John Badham je izvršni producent in režiser sequela **Policijske zasede** (Stakeout, 1987), ki so ga začeli snemati januarja (Buena Vista). Partnerja in igralska sta ponovno Richard Dreyfuss in Emilio Estevez.

Po spoofih **Frankenstein Junior**, **Vroč sedla**, **Visoka napetost**, **Tišina: smejmo se!**, **Smešna plat zgodovine** in **Smeh v vesolju**, če naštejemo samo tiste, ki so bili predvajani v naših kinematografih, si je Mel Brooks privoščil še izobčena iz Sherwooda. Svoj film, **Robin Hood: Men in Tights** je začel snemati januarja letos v Los Angelesu in je obenem producent, režiser, scenarist ter nosilec ene od glavnih vlog.

Producent, režiser in scenarist James Riffel je v začetku leta začel snemati film, ki ima tako dolg naslov, da je njegova navedba v celoti obenem že kar izčrpen sinopsis: **Night of the Day of the Dawn of the Son of the Bride of the Return of the Revenge of the Terror of the Attack of the Evil, Mutant, Hellbound, Zombified, Flesh-Eating, Sub-Humanoid Living Dead - Part 4**.

Bille August (**Pelle osvajalec**) na Portugalskem in v Københavnu snema film **House of the Spirits** (Neue Constantin Film Prods.), za katerega je sam napisal tudi scenarij. Zbral je precej impresivno igralsko ekipo, nastopajo namreč Meryl Streep, Jeremy Irons, Glenn Close, Winona Ryder, Vanessa Redgrave, Armin MUehler-Stahl in

info

in ščepec slabe vesti: Dustin Hoffman v filmu **Rain Man**, Oliver Stone za film **Rojen 4. julija** in Daniel Day Lewis za vlogo v filmu **My Left Foot**, pa tudi Kevin Costner in Anthony Hopkins kot Hannibal Lecter; pri zadnjih dveh sicer ni šlo za fizično deklasiranost, ampak za socialno. V tem duhu je Brest zaigral z najmočnejšim adutom: za vlogo slepega, zagrenjenega in samomorilskega polkovnika Franka Sladea je izbral Ala Pacina, verjetno edinega igralca, ki slepega človeka lahko odigra prepričljivejši od slepca samega. S to potezo pa je svoj film kot celoto nehote pokopal.

Zakaj? Al Pacino je že dolgo igralec, ki mu film ne more ničesar odvzeti ne dodati, ker je preprosto odličen kjerkoli in kakorkoli se pojavi. Zato mora režiser, v čigar filmu igra Pacino, vedno paziti, da se bo s filmom Pacinovi perfekciji čimbolj približal, kajti v nasprotnem primeru bo njegova edina zanimivost ravno Pacino sam, ki bo film »povezil«, in to tako, da zaradi njegove dominacije nad filmom filma samega še opazili ne bomo. Natanko to se zgodi s filmom **Vonj po ženski**. Neizrazita zgodba, potencirana sentimentalnost ter skromen, preprost in »sleherniški« scenarij, pisan na kožo najširših množic, gledalca za tistih predimenzioniranih 156 minut sicer v osnovi pritegnejo, toda glavni igralec film dobesedno preraste in vse ostalo prav zaradi njega postane še manj artikulirano. In ker dobro vemo, kje je igralec najbolj izoliran v neizrazitem okolju — v teatru, jasno — nam film **Vonj po ženski** prikaže le odlično gledališko predstavo, »one man show«, ki že sama po sebi ne potrebuje filmskega pristopa, ker je Pacino bolj podoben filmu, kot pa si je film sam.

Vonja po ženski tako nismo kaj dosti deležni, saj v filmu vidimo še manj žensk, kot jih vidi slepi polkovnik. Njegov hedonizem in neustavljiva želja po izgubljenem vizualnem doživljanju sveta, ki mu ga je utelešala ravno ženska, postaneta zato v očeh gledalca nedorečena; prav tako kot film sam.

MAX MODIC

POSLEDNJI MOHIKANEC

THE LAST OF THE MOHICANS

režija:

Michael Mann

scenarij:

Michael Mann, Christopher Crowe, po romanu Jamesa Fenimorja Cooperja in scenariju Philipa Dunnea (1936)

fotografija:

Dante Spinotti

glasba:

Trevor Jones, Randy Edelman

igrajo:

Daniel Day-Lewis, Madeleine Stowe, Russell Means, Eric Schweig, Jodhi May

produkcija:

20th Century Fox
ZDA, 1992

Poslednji Mohikanec Michaela Manna je v prvih dveh tednih predvajanja zaslužil 25 milijonov dolarjev in navdušil tudi precej kritikov, kar je dokaj redek pojav. V čem tiči čudežna formula?

Knjiga Jamesa Fenimorja Cooperja je sicer nudila naslov in osnovno zgodbo, toda pravi vir je bil scenarij Philipa Dunnea, po katerem je let 1936 nastala prva verzija Cooperjevega Mohikanca. Moderni ameriški film skuša v krizi idej ponovno ustvarjati atmosfere iz klasičnega obdobja filma. Če želi **Basic Instinct** z odličnimi dialogi obuditi vzdušje črnega filma 40-ih, pa skuša **Poslednji Mohikanec** ustvariti epskost, ki je odlikovala klasične vesterne. Ob tem ustvarjalci seveda ne smejo pozabiti na razvoj gledalčevega okusa in na nujne sodobne dodatke. Mann epsko vzdušje popestri z moderno uporabo nasilja. Če so v bitkah epskih filmov Indijanci umirali v totalu, jih moderna uporaba nasilja prisili, da umirajo v bližnjem planu. Costnerjev film **Pleše z volkovi** je vsekakor pustil svoje sledove, pa čeprav Daniel Day-Lewis

deluje bolj prepričljivo kot Costnerjev junak, saj v filmu ogromno preteče in ne piše dnevnika. Toda **Pleše z volkovi** je prvi prikazoval Indijance kot ljudi, ki so boljši od belcev. Za njim lahko to vidimo tudi v **Poslednjem Mohikancu**, ki Francoze in Angleže prikaže kot navadne politikante. Ti izkoriščajo posamezna indijanska plemena, ki se medsebojno pobijajo v vojni, ki ni njihova. Tega ni bilo ne v knjigi ne v Dunnovem scenariju, ampak obstaja v zadnjem trendu filmov o Indijancih. Ti morajo ravno tako vsebovati ljubezensko zgodbo, v kateri mora eden izmed partnerjev biti belka ali belec, ki so ga posvojili Indijanci. V Costnerjevem filmu smo videli belo Indijanko, v Mannovem pa imamo belega Indijanca Nathana (Daniel Day-Lewis), posvojenega sina poslednjega Mohikanca Chingachgooka. V Cooperjevem romanu ni ljubezenske zgodbe med Nathanom in Coro, hčerko angleškega polkovnika. Z njo film dobi romantične (epskost) in senzualne prizore (modernost). Romantični so prizori, ki sledijo epskemu občutju, ko si zaljubljenca takoj po bitki padeta v objem, senzualen pa je npr. prizor, ko Nathan v oblegani trdnjavi išče Coro, jo najde, umakneta se od ljudi in se prvič poljubita. Najbolj zlobni Indijanec Magua je krvočen z razlogom, ki ga Cooper ni upošteval: srce Corinega očeta noče pojesti iz čiste zlobe, ampak zato, ker so mu Angleži ubili ženo in otroke. In še zadnja sestavina: vsi rekviziti, od tomahavka do mokasinov, so, podobno kot v **Pleše z volkovi**, izdelani iz originalnih materialov iz tistega časa.

NERINA KOCJANCIC